

ปัจจัยพหุระดับที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการบริหารงานวิชาการของผู้บริหาร มหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย

MULTI-LEVEL FACTORS INFLUENCING ON THE ACADEMIC ADMINISTRATIVE EFFECTIVENESS OF UNIVERSITY PRINCIPALS RAJABHAT UNIVERSITY IN THAILAND

ภูมิพัฒน์ รุกพรมงคล

Poompipat Rukponmongkol

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร

Education Administration course, Kamphaengphet Rajabhat University

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับประสิทธิผลการบริหารวิชาการ ศึกษาตัวแปรระดับนักศึกษา ระดับห้องเรียน และระดับมหาวิทยาลัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการบริหารวิชาการของผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา แบ่งเป็น 3 ระดับ คือ ระดับมหาวิทยาลัย ได้แก่ ผู้บริหารระดับมหาวิทยาลัย จำนวน 120 คน ระดับห้องเรียน ได้แก่ อาจารย์ผู้สอน จำนวน 480 คน ระดับนักศึกษา ได้แก่ นักศึกษาปีที่ 4-5 จำนวน 960 คน รวม 1,560 คน ที่ได้มาจากการสุ่มหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม มาตรฐานประมาณค่า จำนวน 3 ฉบับ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรมทางสถิติในการหาค่าสถิติพื้นฐาน และโปรแกรม HLM ในการวิเคราะห์พหุระดับ ผลการวิจัยพบว่า 1) ประสิทธิผลการบริหารวิชาการของผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทยอยู่ในระดับมาก 2) ปัจจัยระดับนักศึกษา พบว่า พฤติกรรมด้านการเรียนของนักศึกษา ส่งผลต่อประสิทธิผลการบริหารวิชาการของผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 พฤติกรรมทางด้านสังคมกับกลุ่มเพื่อน และความสัมพันธ์ภายในครอบครัวส่งผลต่อประสิทธิผลการบริหารวิชาการของผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ปัจจัยระดับห้องเรียน พบว่า พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ส่งผลต่อประสิทธิผลการบริหารวิชาการของผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 4) ปัจจัยระดับมหาวิทยาลัย พบว่า พฤติกรรมการบริหารด้านการเป็นผู้นำส่งผลต่อประสิทธิผลการบริหารวิชาการของผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ขณะที่ประสบการณ์ทางการบริหารมีอิทธิพลทางลบต่อค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของพฤติกรรมสอนของอาจารย์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความจำเป็นทางวิชาการส่งผลต่อค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: ปัจจัยพหุระดับ ประสิทธิผลการบริหารวิชาการ ผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏ

Abstract

The purposes of this research were to investigate the academic administrative effectiveness from the student level, classroom level and university level factors which affected the effectiveness of academic administration of Rajabhat University administrators in Thailand.

The sample, derived by means of multi-stage random sampling, into 3 groups from Rajabhat University in Thailand, consisted of 120 university administrators, 480 instructors, 960 students, 1560 people in Total. Data were collected by 3 types of questionnaires and analyzed through the descriptive statistics and HLM for multi – level analysis programs.

The research findings were as follows:

1. The academic administrative effectiveness of Rajabhat university administrators in Thailand was ranked at the high level.
2. From the student level factors, the study found that student learning behaviors influenced the academic administrative effectiveness, statistically significant at .01 level and socialization among Peer groups and the relationship among members of family influenced the academic administrative effectiveness, statistically significant at .05 level.
3. From the classrooms level factors, the study found that teaching behaviors of teachers influenced the academic administrative effectiveness, statistically significant at .05 level.
4. From the university level factors, the study found that leadership behaviors influenced the academic administrative effectiveness, statistically significant at .01 level. While administrative experience had negatively influenced the regression coefficient of teaching behaviors statistically significant at .05 level and academic leadership influenced the regression coefficient of teaching behaviors statistically significant at .05 level.

Keywords: Multi-Level Factors, The Academic Administrative effectiveness, Rajabhat University Administrators

บทนำ

มหาวิทยาลัยราชภัฏตั้งกระจายครอบคลุมพื้นที่ทั่วประเทศทั้ง 40 แห่ง ทำหน้าที่เป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อพัฒนาท้องถิ่นและเป็นสถาบันที่มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ ไม่ว่าจะเป็นการผลิตกำลังคนในสาขาวิชาที่จำเป็นและมีคุณภาพสูง การผลิตบัณฑิตที่มีความรู้คู่คุณธรรม มีทักษะในการคิดวิเคราะห์ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีสมรรถนะในการปรับตัวให้ก้าวทันกับการเปลี่ยนแปลง

ของโลก รวมทั้งการผลิตผลการวิจัย และนวัตกรรมทางการศึกษาในบริบทของสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและไม่หยุดยั้ง อย่างเช่นในปัจจุบัน ผู้บริหารจำเป็นต้องตระหนักและให้ความสำคัญในการสร้างทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพดีสู่สังคม ซึ่งการบริหารงานของมหาวิทยาลัยราชภัฏจะยึดหลักและดำเนินการตามวัตถุประสงค์และภาระหน้าที่ตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 (ภาวิข ทองโรจน์, 2550: 1-2)

สภาพการณ์การจัดการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษา 2557 พบว่า การบริหารงานวิชาการมีปัญหาสูงมาก ไม่ว่าจะเป็นหลักสูตรหรือกิจกรรมในมหาวิทยาลัย ซึ่งนับว่าเป็นปัญหาที่สำคัญของการศึกษาระดับอุดมศึกษาในด้านประสิทธิภาพการบริหารวิชาการ ซึ่งเกี่ยวข้องโดยตรงกับผู้บริหาร อาจารย์ผู้สอน และนักศึกษา ดังนั้น ประเด็นแห่งความสนใจในการศึกษาวิจัยก็คือ ประสิทธิภาพการบริหารวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษาอยู่ในระดับใด มีปัจจัยอะไรบ้างที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพการบริหารวิชาการของผู้บริหารมหาวิทยาลัย และมีปัจจัยอะไรบ้างที่สามารถอธิบายประสิทธิภาพการบริหารวิชาการ ประกอบกับผู้วิจัยได้นำข้อมูลเบื้องต้นไปสัมภาษณ์ผู้บริหารงานวิชาการของมหาวิทยาลัยราชภัฏ 10 แห่ง ได้แก่ 1) ผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต 2) ผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร 3) ผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม 4) ผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา 5) ผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี 6) ผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา 7) ผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา 8) ผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี 9) ผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม และ 10) ผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี พบว่า ปัจจัยระดับมหาวิทยาลัย ได้แก่ คุณภาพการศึกษา ประสบการณ์ทางการบริหาร วิสัยทัศน์ของผู้บริหาร ความเป็นผู้นำทางวิชาการ พฤติกรรมการบริหารด้านการเป็นผู้นำ พฤติกรรมการบริหารด้านการติดต่อสื่อสาร และวัฒนธรรมองค์กร ปัจจัยระดับห้องเรียน ได้แก่ คุณภาพการศึกษาของอาจารย์ ประสบการณ์สอนของอาจารย์ ชั่วโมงสอนของอาจารย์ พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ คุณภาพการสอนของอาจารย์ ความพึงพอใจในการทำงานของอาจารย์ และการสนับสนุนทางสังคมของอาจารย์ ปัจจัยระดับนักศึกษา ได้แก่ เพศของนักศึกษา ระดับเศรษฐกิจของผู้ปกครอง ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง พฤติกรรมด้านการเรียน เจตคติต่อการเรียน พฤติกรรมทางสังคมกับกลุ่มเพื่อน และความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ทั้งนี้ลักษณะของ

การวิจัยทางการศึกษามีลักษณะเป็นข้อมูลระดับชั้นลดหลั่นสอดแทรก (Hierarchical Nested Data) และมีระดับการวัดหลายระดับ (Multilevel of Measurement) (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542: 236) โดยเฉพาะข้อมูลระดับนักศึกษาเป็นข้อมูลระดับบุคคลที่เป็นหน่วยวัดที่เล็กที่สุด และได้รับอิทธิพลจากคุณลักษณะตัวแปรในระดับห้องเรียน ได้แก่ ผู้สอน และในขณะเดียวกันข้อมูลระดับห้องเรียน คือ ผู้สอนก็จะได้รับอิทธิพลจากคุณลักษณะตัวแปรที่เกี่ยวกับผู้บริหารมหาวิทยาลัย เป็นต้น และการวิเคราะห์ข้อมูลที่ผ่านมา มา กระทำด้วยการจัดข้อมูลเป็นระดับเดียว เป็นการละเลยโครงสร้างของระดับข้อมูล ทำให้เกิดความผิดพลาดในการสรุปผลระหว่างระดับ เนื่องจากความผิดพลาดในการประมาณค่าสัมประสิทธิ์ของการทำงาน และความคลาดเคลื่อนของการทำนายก็มีค่าความแปรปรวนสูงและไม่คงที่ และการวิเคราะห์ข้อมูลเพียงระดับเดียว จึงขัดกับธรรมชาติที่แท้จริงของความแตกต่างระหว่างกลุ่ม (สำเร็จบุญเรืองรัตน์, 2540: 37)

ดังนั้น ผู้วิจัยซึ่งเป็นผู้บริหารสาขาวิชาการบริหารการศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏ จึงสนใจในการศึกษาปัจจัยพระระดับที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการบริหารงานวิชาการของผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย ที่มีรูปแบบการศึกษาและการวิเคราะห์พระระดับด้วยสมการถดถอยกรณี 3 ระดับ ทั้งนี้เพื่อศึกษาว่าระดับประสิทธิภาพการบริหารวิชาการของผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏอยู่ในระดับใด และมีปัจจัยใดที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการบริหารงานวิชาการของผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย

วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับประสิทธิภาพการบริหารวิชาการของผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย
2. เพื่อศึกษาปัจจัยระดับนักศึกษา ปัจจัยระดับห้องเรียน และปัจจัยระดับมหาวิทยาลัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการบริหารวิชาการของผู้บริหารมหาวิทยาลัย

ราชภัฏในประเทศไทย

3. เพื่อสร้างโมเดลพระระดับของปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการบริหารวิชาการของผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร ได้แก่ ผู้บริหารมหาวิทยาลัย อาจารย์ ผู้สอน นักศึกษาชั้นปีที่ 4 และปีที่ 5 ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ จำนวน 40 มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2557

2. กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้บริหารมหาวิทยาลัย อาจารย์ ผู้สอน นักศึกษาชั้นปีที่ 4 และปีที่ 5 ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ จำนวน 40 มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2557 รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 1,560 คน ผู้วิจัยใช้การสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Random Sampling) โดยการกำหนดกลุ่มตัวอย่างใช้เกณฑ์ของเลเบอร์สติน ยุง-ซังคิม และจินเนท ดีแลนด์เซียร์ (Burststein, Kim & Delandshere, 1989 อ้างในริศ สวัสดิ์, 2550: 52) ที่กล่าวถึงการสุ่มตัวอย่างในการวิเคราะห์พระระดับ ควรสุ่มตัวอย่างระหว่าง 20-200 ขั้นตอนการสุ่มตามสัดส่วนที่กำหนด ให้ได้จำนวนตัวแทนมหาวิทยาลัยจากจำนวน 40 มหาวิทยาลัย ดำเนินการโดยมีวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

2.1 กลุ่มตัวอย่างระดับมหาวิทยาลัย สุ่มตัวอย่างโดยการสุ่มอย่างง่าย จากจำนวน 40 มหาวิทยาลัย และเลือกผู้บริหาร อธิการบดี รองอธิการบดี คณบดี มหาวิทยาลัยราชภัฏ มหาวิทยาลัยละ 3 คน รวม 120 คน

2.2 กลุ่มตัวอย่างระดับห้องเรียน สุ่มตัวอย่างโดยการสุ่มอย่างง่าย จากจำนวน 40 มหาวิทยาลัย และเลือกอาจารย์ผู้สอนมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยละ 12 คน รวม 480 คน

2.3 กลุ่มตัวอย่างระดับนักศึกษา สุ่มตัวอย่างนักศึกษาชั้นปีที่ 4 จำนวน 40 มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยละ 24 คน รวม 960 คน โดยการสุ่มอย่างง่าย

การหาคุณภาพของเครื่องมือ

การตรวจสอบหาคุณภาพของแบบสอบถามและแบบประเมินในงานวิจัยนี้ โดยการหาความเที่ยงตรง (Validity) การทดสอบหาค่าจำแนก (Discrimination) และการหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. การหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์หาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) และค่าความเชื่อมั่น (reliability) ของแบบสอบถามสำหรับผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เพื่อต้องการทราบความคิดเห็นหรือพฤติกรรมที่เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการบริหารวิชาการของผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย ดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปนี้

1.1 นำแบบสอบถามให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน เพื่อพิจารณาความชัดเจนและความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ ความครอบคลุม และความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์ของการสอบถาม

1.2 นำผลการพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิทั้งหมด มาตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับเนื้อหาและหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและจุดประสงค์ (IOC: index of item objective congruence) โดยคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ .50 ขึ้นไปมาเป็นข้อคำถาม

2. การหาค่าจำแนก (Discrimination) และความเชื่อมั่น (Reliability) โดยการนำแบบสอบถามและแบบวัดไปทดลองกับกลุ่มประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างกับผู้บริหารมหาวิทยาลัย อาจารย์ และนักศึกษา ในมหาวิทยาลัยที่อยู่ในกลุ่มประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง โดยทดลองกับผู้บริหารมหาวิทยาลัย จำนวน 30 คน อาจารย์ จำนวน 60 คน และนักศึกษา จำนวน 90 คน ตามลำดับ แล้วนำมาหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยการหาค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product-Moment Correlation) ระหว่างคะแนนรายข้อและคะแนนรวมแล้วนำไปเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มเป้าหมาย

หลังจากนั้นนำผลจากการเก็บรวบรวมมาวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นทั้งฉบับโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach, 1990: 202-204) สรุปได้ดังนี้ 1) แบบสอบถามสำหรับผู้บริหารมหาวิทยาลัย ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ = .992 2) แบบสอบถามสำหรับอาจารย์ผู้สอน ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ = .983 และ 3) แบบสอบถามสำหรับนักศึกษา ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ = .917

สรุปผลการวิจัย

1. ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรตามประสิทธิภาพการบริหารวิชาการของผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย พบว่าโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.062) และเมื่อพิจารณารายด้านของค่าเฉลี่ยของประสิทธิภาพการบริหารวิชาการของผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย สูงสุด 2 ปัจจัย ได้แก่ ด้านนักศึกษาเห็นความสำคัญ ชื่นชม และเข้าร่วมกิจกรรมด้านศิลปะดนตรี และกีฬา มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพการบริหารวิชาการอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.438) และปัจจัยด้านนักศึกษามีสุขนิสัย สุขภาพกาย และสุขภาพจิตที่ดี มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพการบริหารวิชาการอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.400) เช่นเดียวกัน

2. ปัจจัยระดับมหาวิทยาลัย ด้านวุฒิการศึกษา ในภาพรวมสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทมากที่สุด คือ ร้อยละ 49.02 มีวุฒิการศึกษาปริญญาเอกเพียงร้อยละ 42.50 และมีวุฒิการศึกษาปริญญาตรีร้อยละ 5.88 สำหรับประสบการณ์ทางการบริหาร ในภาพรวมอยู่ระหว่างระยะเวลา 3-4 ปี เป็นส่วนใหญ่ คือ คิดเป็นร้อยละ 45.10 รองลงมา ระยะเวลา 4 ปีขึ้นไป 23.50 และระยะเวลาไม่เกิน 2 ปี ร้อยละ 31.37

ปัจจัยระดับห้องเรียนในภาพรวมพบว่า อาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยราชภัฏ ส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาโท ร้อยละ 78.91 รองลงมาคือ ระดับปริญญาเอก ร้อยละ 20.22 และน้อยที่สุดคือ ปริญญาตรี ร้อยละ 0.87 สำหรับประสบการณ์การสอนมากกว่า

15 ปี มากที่สุดคือ ร้อยละ 47.83 ระหว่าง 5-15 ปี ร้อยละ 34.78 และมีประสบการณ์น้อยกว่า 5 ปี มีเพียงร้อยละ 17.39 เมื่อพิจารณาจำนวนชั่วโมงสอนต่อสัปดาห์ พบว่า ครูผู้สอนส่วนใหญ่มีชั่วโมงสอน 16-24 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ร้อยละ 73.26 มีชั่วโมงสอน 0-15 ชั่วโมง ร้อยละ 15.87 และอีกร้อยละ 10.87 มีชั่วโมงสอน 25 ชั่วโมงขึ้นไป

ปัจจัยระดับนักศึกษาพบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย ส่วนใหญ่นักศึกษาผู้หญิงมากกว่านักศึกษาผู้ชาย ได้แก่ ร้อยละ 65.00 และ 35.00 ตามลำดับ จากการศึกษาระดับเศรษฐกิจของผู้ปกครอง พบว่า ผู้ปกครองมีรายได้เดือนละไม่เกิน 10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 52.34 ซึ่งมากที่สุด รองลงมา มีรายได้ 10,001-20,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 29.79 รายได้ 20,001-30,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 9.15 และรายได้ 30,001-40,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 2.98 และระดับเศรษฐกิจที่มีรายได้สูงกว่า 40,000 บาท มีเพียงร้อยละ 8.94 ระดับการศึกษาของผู้ปกครองพบว่า ผู้ปกครองมีการศึกษาระดับประถมศึกษามากที่สุด ร้อยละ 62.45 รองลงมา ระดับมัธยมศึกษาหรือ ปวช. ร้อยละ 23.19 ระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า ร้อยละ 7.98 ระดับอนุปริญญาหรือ ปวส. ร้อยละ 5.21 ส่วนระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี มีน้อยที่สุดเพียงร้อยละ 1.17 เท่านั้น

2.1 ผลการวิเคราะห์ลักษณะปัจจัยระดับมหาวิทยาลัย เกี่ยวกับตัวแปรอิสระด้านวิสัยทัศน์ของผู้บริหาร ผู้นำทางวิชาการของผู้บริหาร พฤติกรรมการบริหารด้านการเป็นผู้นำ พฤติกรรมการบริหารด้านการติดต่อสื่อสาร และวัฒนธรรมองค์กร ปัจจัยระดับห้องเรียนเกี่ยวกับตัวแปรอิสระ ด้านพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ คุณภาพการสอนของอาจารย์ ความพึงพอใจในการทำงานของอาจารย์ และการสนับสนุนทางสังคมของอาจารย์ ปัจจัยระดับนักศึกษาเกี่ยวกับตัวแปรอิสระ ด้านพฤติกรรมด้านการเรียน เจตคติต่อการเรียน และพฤติกรรมด้านสังคมกับกลุ่มเพื่อน และความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

2.2 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรอิสระ พบว่า ปัจจัยระดับมหาวิทยาลัย มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาได้แก่ ปัจจัยระดับนักศึกษา และปัจจัยระดับห้องเรียน โดยมีค่าเฉลี่ย 4.253, 4.077 และ 3.928 ตามลำดับ

สำหรับปัจจัยระดับมหาวิทยาลัย โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.253$) โดยพบว่า ปัจจัยด้านความเป็นผู้นำทางวิชาการอยู่ในระดับสูงสุด รองลงมาคือ ปัจจัยด้านพฤติกรรมกรรมการบริหาร ด้านการเป็นผู้นำด้านวิสัยทัศน์พฤติกรรมกรรมการบริหาร ด้านการติดต่อสื่อสาร และวัฒนธรรมองค์กร ค่าเฉลี่ย 4.274, 4.272, 4.255, 4.251 และ 4.210 ตามลำดับ

สำหรับปัจจัยระดับห้องเรียน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.928$) โดยพบว่า ปัจจัยด้านพฤติกรรมการสอนของอาจารย์อยู่ในระดับสูงสุด รองลงมาคือ ด้านคุณภาพการสอนของอาจารย์ ด้านการสนับสนุนทางสังคมของอาจารย์ และความพึงพอใจในการทำงานของอาจารย์ ค่าเฉลี่ย 3.993, 3.991, 3.878 และ 3.851 ตามลำดับ

สำหรับปัจจัยระดับนักศึกษา โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.077$) โดยพบว่า ปัจจัยด้านเจตคติ

ต่อการเรียนอยู่ในระดับสูงสุด รองลงมาคือ ด้านความสัมพันธ์ภายในครอบครัว พฤติกรรมด้านสังคมกับกลุ่มเพื่อน และพฤติกรรมด้านการเรียนของนักศึกษา ค่าเฉลี่ย 4.290, 4.234 4.113 และ 3.673 ตามลำดับ

3. ผลการวิเคราะห์ปัจจัยระดับนักศึกษา ระดับห้องเรียน และระดับมหาวิทยาลัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการบริหารวิชาการของผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทยด้วยการวิเคราะห์วิธีพหุระดับ (Multi-level Analysis) ซึ่งมีรูปแบบการวิเคราะห์ 3 ระดับ

3.1 ผลการวิเคราะห์โมเดลว่าง (Null Model)

การวิเคราะห์โมเดลว่าง เป็นการวิเคราะห์ขั้นแรกเพื่อให้เห็นภาพรวมของตัวแปรตาม โดยไม่มีตัวแปรอิสระในระดับนักศึกษา ระดับห้องเรียน และระดับมหาวิทยาลัย เข้ามาร่วมพิจารณาหรือเกี่ยวข้องในการวิเคราะห์และเพื่อตรวจสอบว่าตัวแปรตามมีความแปรปรวนภายในหน่วยหรือระหว่างหน่วยเพียงพที่จะวิเคราะห์หาตัวแปรอิสระที่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตามคือ ประสิทธิภาพการบริหารวิชาการของผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทยในขั้นตอนต่อไปหรือไม่ ผลการวิเคราะห์โมเดลว่างดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์โมเดลว่าง (Null Model)

ประสิทธิผลการบริหารวิชาการ (SUCC)	องค์ประกอบความแปรปรวน	χ^2	Prob.
ระดับนักศึกษา	0.168		
ระดับห้องเรียน	0.002	245.420*	0.034
ระดับมหาวิทยาลัย	0.047	377.779***	0.000

* $p < .05$ *** $p < .001$

จากตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์โมเดลว่าง พบว่ามีค่าองค์ประกอบความแปรปรวนเท่ากับ .168, .002 และ .047 ตามลำดับ โดยค่าองค์ประกอบความแปรปรวนของประสิทธิผลการบริหารวิชาการของผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย ระดับห้องเรียน

ระดับมหาวิทยาลัย มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ .001 ตามลำดับ ($\chi^2 = 245.420$ และ $\chi^2 = 377.779$) แสดงให้เห็นว่า ความแปรปรวนของประสิทธิผลการบริหารวิชาการของผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย ทั้งในระดับนักศึกษา ระดับห้องเรียน

และระดับมหาวิทยาลัยมีเพียงพอที่จะค้นหาว่าตัวแปรอิสระแต่ละระดับตัวใดบ้างที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการบริหารวิชาการของผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย จึงดำเนินการในขั้นวิเคราะห์โมเดล

อย่างง่าย (Simple Model) ต่อไป

3.2 การวิเคราะห์ปัจจัยระดับนักศึกษาที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการบริหารวิชาการของผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยระดับนักศึกษาที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการบริหารวิชาการของผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย

ปัจจัยระดับนักศึกษา	ประสิทธิผลการบริหารวิชาการ	R ² HLM	อิทธิพลคงที่			อิทธิพลสุ่ม	
			b	t	Prob.	χ^2	Prob.
GENS	SUC	.094	-.001	-0.020	.984	137.173	.098
INCS			.022	1.611	.107	134.147	.133
EDLS			-.005	-0.324	.745	159.120	.500
BEAS			.097	2.879**	.005	244.581**	.004
ATTS			.037	1.217	.224	292.516**	.008
SOCS			.110	2.525*	.012	306.822**	.002
FAMS			.094	2.425*	.016	302.033**	.003
ค่าคงที่ (a)			2.667	11.518***	.000	284.297*	.042

* P < .05 ** P < .01 *** P < .001

จากตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์โมเดลอย่างง่าย (Simple Model) แสดงให้เห็นว่าปัจจัยระดับนักศึกษา ได้แก่ เพศ (GENS) ระดับเศรษฐกิจของผู้ปกครอง (INCS) ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง (EDLS) พฤติกรรมด้านการเรียนของนักศึกษา (BEAS) เจตคติต่อการเรียนของนักศึกษา (ATTS) พฤติกรรมด้านสังคมกับกลุ่มเพื่อน (SOCS) และความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

ของนักศึกษา (FAMS) สามารถร่วมกันอธิบายประสิทธิผลการบริหารวิชาการ (SUC) มหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย โดยประมาณร้อยละ 9.40 ($R^2 = .094$)

3.3 การวิเคราะห์ปัจจัยระดับห้องเรียนที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการบริหารวิชาการของผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย รายห้องเรียน ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยระดับห้องเรียนที่ส่งผลต่อค่าเฉลี่ยประสิทธิผลการบริหารวิชาการ ของผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย รายห้องเรียน

ปัจจัยระดับ ห้องเรียน	ประสิทธิผลการ บริหารวิชาการ	R ² HLM	อิทธิพลคงที่			อิทธิพลสุ่ม	
			b	t	Prob.	χ^2	Prob.
EDLT	SUC class	.110	.022	.429	.668	64.000	.500
EXPT			.020	.580	.562	80.575	.500
PERT			-.011	-.235	.815	62.291	.500
BEHT			.160	2.269*	.024	130.139*	.047
QUAT			-.032	-.448	.654	120.154	.328
SATT			-.048	-.780	.436	119.854	.410
SUPT			.005	.085	.932	118.892	.408
ค่าคงที่ (a)			4.073	95.114***	.000	141.343*	.036

* p < .05 *** p < .001

จากตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่า ปัจจัยระดับห้องเรียน ได้แก่ วุฒิการศึกษา (EDLT) ประสบการณ์การสอน (EXPT) ชั่วโมงการสอน (PERT) พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ (BEAT) คุณภาพการสอนของอาจารย์ (QUAT) ความพึงพอใจในการทำงานของอาจารย์ (SATT) และการได้รับการสนับสนุนทางสังคมของอาจารย์ (SUPT) สามารถร่วมกันอธิบายค่าเฉลี่ย

ประสิทธิผลการบริหารวิชาการของผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย รายห้องเรียน โดยประมาณร้อยละ 11 ($R^2 = .110$)

3.4 การวิเคราะห์ปัจจัยระดับมหาวิทยาลัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการบริหารวิชาการของผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย รายนามมหาวิทยาลัยดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยระดับมหาวิทยาลัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการบริหารวิชาการของผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย รายนามมหาวิทยาลัย

ปัจจัยระดับ มหาวิทยาลัย	ค่าเฉลี่ยประสิทธิผลการ บริหารวิชาการ	R ² HLM	อิทธิพลคงที่		
			b	t	Prob.
EDLA	SUC University	.319	-.089	-1.489	.139
EXPA			.035	.914	.363
VISA			.052	.674	.501
ACLA			-.076	-.986	.327
LEAA			.214	2.686**	.009
COMA			.083	.413	.680
CULA			-.145	-1.671	.097
ค่าคงที่ (a)			4.069	95.161***	.000

* p < .05 ** p < .01 *** p < .001

จากตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์โมเดลไฮโปเทธิคอล (Hypothetical Model – Level 3) แสดงให้เห็นว่า ปัจจัยระดับมหาวิทยาลัย ได้แก่ วุฒิการศึกษา (EDLA) ประสบการณ์ทางการบริหาร (EXPA) วิทยุทัศน์ของผู้บริหาร (VISA) ความเป็นผู้นำทางวิชาการ (ACLA) พฤติกรรมบริหารด้านการเป็นผู้นำ (LEAA) พฤติกรรมบริหารด้านการติดต่อสื่อสาร (COMA) และวัฒนธรรมโรงเรียน (CULA) สามารถร่วมกันอธิบายค่าเฉลี่ยประสิทธิผลการบริหารวิชาการของผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย รายนามวิทยาลัย โดยประมาณร้อยละ 31.9 ($R^2 = .319$)

4. การนำเสนอโมเดลพหุระดับ จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยระดับนักศึกษา ปัจจัยระดับห้องเรียน และปัจจัยระดับมหาวิทยาลัย ผู้วิจัยได้สร้างโมเดลพหุระดับของปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการบริหารวิชาการของผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย ได้ดังภาพที่ 1

อภิปรายผล

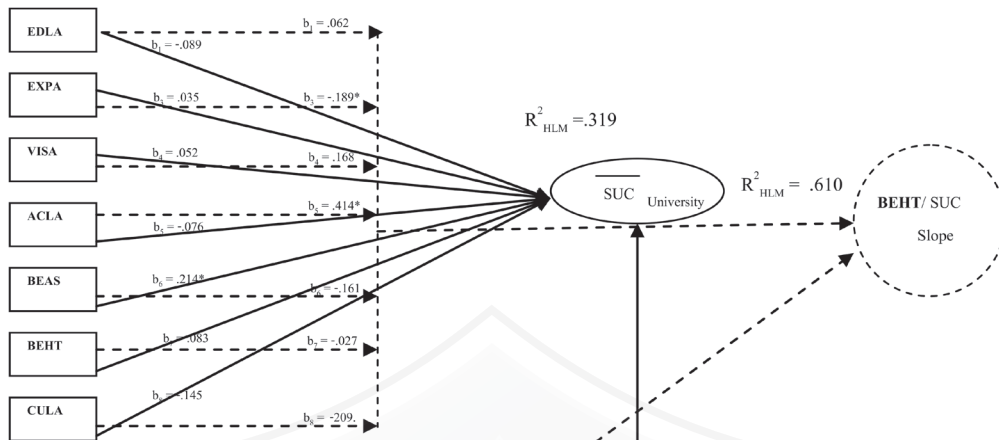
จากผลการวิจัยปัจจัยพหุระดับที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการบริหารวิชาการของผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ผลการวิจัยครั้งนี้มีความสอดคล้องกับกรอบความคิดในการวิจัยและสมมติฐานการวิจัย กล่าวคือ มีตัวแปรต้นทั้งระดับนักศึกษา ระดับห้องเรียน และระดับมหาวิทยาลัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการบริหารวิชาการของผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย โดยพบว่าตัวแปรระดับนักศึกษา คือ พฤติกรรมด้านการเรียน พฤติกรรมด้านสังคมกับกลุ่มเพื่อน และความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ตัวแปรระดับห้องเรียน คือ พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ ส่งผลต่อประสิทธิผลการบริหารวิชาการของผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย และพบว่าตัวแปรระดับมหาวิทยาลัย คือ พฤติกรรมการบริหารด้านการเป็นผู้นำ ส่งผลต่อประสิทธิผลการบริหารวิชาการของผู้บริหารมหาวิทยาลัย

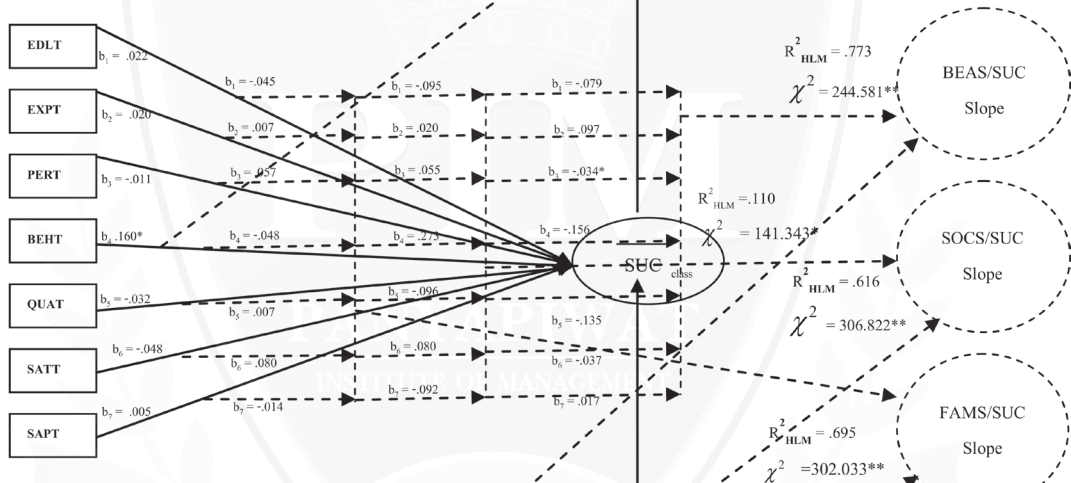
ราชภัฏในประเทศไทย

2. ระดับประสิทธิผลการบริหารวิชาการของผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย โดยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาประสิทธิผลการบริหารวิชาการของผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย รายข้อพบว่า นักศึกษาเห็นความสำคัญ ชื่นชม เข้าร่วมกิจกรรมด้านศิลปะ ดนตรี และกีฬา นักศึกษามีสุขนิสัย สุขภาพกาย และสุขภาพจิตที่ดี นักศึกษามีจิตสำนึกในการอนุรักษ์ และพัฒนาสิ่งแวดล้อม นักศึกษามีทักษะในการทำงาน รักการทำงานสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้และมีเจตคติที่ดีต่ออาชีพสุจริต นักศึกษามีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ นักศึกษามีทักษะในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง รักการเรียนรู้ และพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง นักศึกษามีความรู้และทักษะที่จำเป็นตามหลักสูตรอยู่ในระดับมาก ส่วนนักศึกษามีความสามารถในการคิดวิเคราะห์ คิดสังเคราะห์ คิดสร้างสรรค์ คิดอย่างมีวิจารณญาณและมีวิสัยทัศน์อยู่ในระดับปานกลาง จึงสรุปได้ว่า ประสิทธิผลการบริหารวิชาการของผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย โดยรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เป็นเพราะว่าผลจากการปฏิรูปการศึกษาทั้งระบบได้ดำเนินการอย่างต่อเนื่องมานับตั้งแต่ พ.ศ. 2542 และต่อมากระทรวงศึกษาธิการได้ออกกฎกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการกระจายอำนาจทางการบริหารและการจัดการศึกษา พ.ศ. 2550 โดยกระจายอำนาจการบริหารและการจัดการศึกษาในด้านวิชาการ ด้านการบริหารไปยังเครือข่ายมหาวิทยาลัยราชภัฏ เพื่อให้สถานศึกษามีความใกล้ชิด มีความสะดวกในการติดต่อสื่อสารร่วมมือกันบริหารจัดการศึกษาในลักษณะเครือข่ายเพื่อให้เกิดความเข้มแข็ง โดยจัดให้มีการพัฒนาผู้บริหารการศึกษา ผู้บริหารมหาวิทยาลัย และอาจารย์ให้เป็นผู้นำแห่งการเปลี่ยนแปลงเพื่อรองรับการกระจายอำนาจ ทำให้ผู้บริหาร รองผู้บริหาร และอาจารย์ผู้สอนมีความรู้ ความเข้าใจ และร่วมกันขับเคลื่อนการปฏิรูปการศึกษา โดยเฉพาะการพัฒนาคุณภาพทางการศึกษาและการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นคุณธรรมนำความรู้

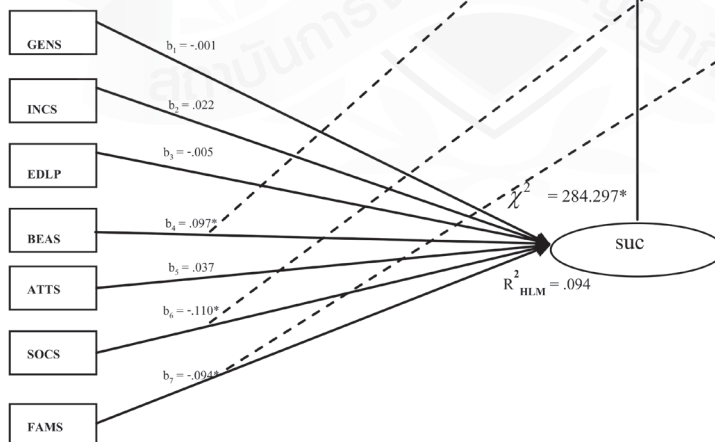
ปัจจัยระดับมหาวิทยาลัย

ปัจจัยระดับห้องเรียน

ปัจจัยระดับนักศึกษา

ภาพที่ 1 โมเดลพหุระดับของตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการบริหารวิชาการ
ของผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย

ให้สูงขึ้น ประกอบกับรัฐบาลมีนโยบายด้านสังคมและคุณภาพชีวิตด้านการศึกษาคือจะปฏิรูปการศึกษาทั้งระบบตลอดจนถึงการส่งเสริมให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา ซึ่งรัฐบาลได้แก้ไขระเบียบการอุดหนุนเงินจากท้องถิ่นให้ท้องถิ่นสามารถอุดหนุนเงินให้สถานศึกษาได้โดยไม่จำเป็นต้องถ่ายโอนไปยังท้องถิ่น การบริหารงานวิชาการจึงเป็นหัวใจสำคัญของการบริหารสถานศึกษา และเป็นส่วนหนึ่งของการบริหารการศึกษาที่ผู้บริหารจะต้องให้ความสำคัญอย่างมาก ส่วนการบริหารงานด้านอื่นๆ นั้น แม้จะมีความสำคัญเช่นเดียวกันแต่ก็เป็นเพียงส่วนส่งเสริมสนับสนุนให้งานวิชาการดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ (รุจิรัฐ ภู่อาร และจันทราณี สงวนนาม, 2545: 56) ทำให้ผู้บริหารมุ่งมั่นในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาภายใต้การบริหารจัดการโดยใช้การมีเครือข่ายพัฒนาการศึกษา และทรัพยากรต่างๆ ที่เพิ่มสูงขึ้นส่งผลให้ประสิทธิผลการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยมีประสิทธิภาพในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของพิมพ์อร สดเอี่ยม (2547: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการบริหารวิชาการของสาขาวิชาในระดับบัณฑิตศึกษาของสถาบันราชภัฏ พบว่า ประสิทธิผลการบริหารวิชาการของสาขาวิชา ในระดับบัณฑิตศึกษาของสถาบันราชภัฏอยู่ในระดับมาก

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ข้อเสนอแนะระดับนโยบาย

1.1 ผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏสามารถใช้ผลการวิจัยเป็นแนวทางกำหนดให้การบริหารวิชาการประสบความสำเร็จ มีประสิทธิภาพ และพัฒนาระบบการบริหารของผู้บริหาร พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ กระบวนการเรียนรู้ของนักศึกษา ตลอดจนระบบการประกันคุณภาพภายในอย่างเกิดประสิทธิผลอย่างต่อเนื่อง สอดคล้องกับนโยบายการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่ 2

1.2 ผลการวิจัยสามารถเป็นแนวทางให้ผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏได้ทราบถึงกระบวนการ ยุทธศาสตร์

กลยุทธ์การพัฒนาพฤติกรรมของผู้บริหาร สมรรถนะของอาจารย์และนักศึกษา ซึ่งจะส่งผลถึงประสิทธิผลการบริหารวิชาการให้มากยิ่งขึ้น

1.3 ผลการวิจัย ทำให้ทราบคำตอบเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการบริหารวิชาการของผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย ซึ่งสำนักงานการอุดมศึกษาและกระทรวงศึกษาธิการ สามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาเพื่อกำหนดเป้าหมาย นโยบายและกลยุทธ์ในการพัฒนามหาวิทยาลัย ผู้บริหาร อาจารย์ นักศึกษาในสังกัด

1.4 ผลการวิจัยนี้พบว่า ประสิทธิผลการบริหารวิชาการของผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ดังนั้นสำนักงานการอุดมศึกษาควรกำหนดนโยบาย แผนกลยุทธ์ที่ชัดเจนที่นำไปสู่การปฏิบัติในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาให้เป็นเลิศยิ่งขึ้นในอนาคต เน้นการปฏิบัติในเรื่องการประกันคุณภาพการศึกษา เพื่อพัฒนาระดับประสิทธิผลการบริหารวิชาการของผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทยอย่างต่อเนื่องและมีระดับสูงขึ้นต่อไป

1.5 จากผลการวิจัยที่พบว่า ปัจจัยระดับมหาวิทยาลัย ซึ่งได้แก่ พฤติกรรมการบริหารด้านการเป็นผู้นำ ส่งผลทางบวกต่อประสิทธิผลการบริหารวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย ดังนั้นในการสรรหาผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏควรให้ความสำคัญในประเด็นนี้ นอกจากนั้นควรส่งเสริมให้มีการอบรมทางการบริหารให้กับผู้บริหารอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ

1.6 จากผลการวิจัยที่พบว่า ปัจจัยระดับห้องเรียน ซึ่งได้แก่ พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ส่งผลทางบวกต่อประสิทธิผลการบริหารวิชาการของผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย ดังนั้น ผู้บริหารทุกระดับควรกำหนดนโยบาย เป้าหมาย และกลยุทธ์ในการพัฒนาอาจารย์และสนับสนุนสื่อ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวกในด้านเทคโนโลยีทางการศึกษา เพื่อส่งเสริมให้อาจารย์มีพฤติกรรมการสอนที่เหมาะสม

และดียิ่งขึ้นต่อไป

1.7 จากผลการวิจัยที่พบว่า ปัจจัยระดับนักศึกษา ซึ่งได้แก่ พฤติกรรมการเรียน พฤติกรรมด้านสังคม กับกลุ่มเพื่อน และความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ส่งผลต่อประสิทธิผลการบริหารวิชาการของผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย ดังนั้น ผู้บริหารอาจารย์ ควรให้ความสำคัญในการเสริมสร้างพฤติกรรมด้านการเรียน พฤติกรรมด้านสังคมกับกลุ่มเพื่อน และความสัมพันธ์ภายในครอบครัว โดยการจัดกิจกรรมวิชาการทั้งในและนอกเวลาเรียน อำนวยความสะดวกในด้านสถานที่ สื่อ อุปกรณ์ ตลอดจนเทคโนโลยีทางการศึกษาและส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้ปกครองนักศึกษาให้ความรัก ความสนใจ และการสร้างเสริมบรรยากาศของครอบครัวที่ดีเป็นประชาธิปไตย อันนำไปสู่ประสิทธิผลการบริหารวิชาการของผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย

2. ข้อเสนอแนะระดับปฏิบัติ

2.1 ผลการวิจัยได้ข้อค้นพบว่า พฤติกรรมการบริหารด้านการเป็นผู้นำมีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการบริหารวิชาการของผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย หน่วยงานต้นสังกัดควรให้ความสำคัญในการเสริมสร้างภาวะผู้นำแบบเปลี่ยนสภาพ โดยการกำหนดมาตรการในการพัฒนาภาวะผู้นำให้กับผู้บริหารมหาวิทยาลัยในหลายๆ รูปแบบ เช่น การอบรมพัฒนาการศึกษาดูงานผู้บริหารต้นแบบ การสร้างเครือข่ายการพัฒนามหาวิทยาลัยราชภัฏ สำหรับแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์ เพื่อเพิ่มศักยภาพของผู้บริหารให้เป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง สอดคล้องกับการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่ 2

2.2 ผลการวิจัยได้ข้อค้นพบว่า ขนาดของมหาวิทยาลัยมีอิทธิพลทางลบต่อประสิทธิผลการบริหารวิชาการของผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย สำนักงานการอุดมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ควรกำหนดนโยบาย เป้าหมาย มาตรการในการสนับสนุนทรัพยากรในการบริหารให้กับมหาวิทยาลัยราชภัฏอย่างทั่วถึง

ตลอดจนเปิดโอกาสให้มหาวิทยาลัยสามารถระดมทรัพยากรเพื่อพัฒนาการศึกษาได้ตามความเหมาะสมของแต่ละมหาวิทยาลัยราชภัฏ

2.3 จากข้อค้นพบว่า พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ส่งผลต่อประสิทธิผลการบริหารวิชาการของผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย ผู้บริหารมหาวิทยาลัยต้องส่งเสริมสนับสนุนและพัฒนาอาจารย์ให้เขียนตำรา เอกสารประกอบการสอน บทความ และวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน และตลอดจนสนับสนุนสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อเทคโนโลยีทางการศึกษา และส่งเสริมให้อาจารย์มีโอกาสศึกษาต่อในระดับสูงขึ้น ทั้งนี้ เพื่อเป็นการพัฒนาการเรียนการสอน และอาจารย์มีพฤติกรรมการสอนที่เหมาะสมดียิ่งขึ้นต่อไป

2.4 จากข้อค้นพบว่า พฤติกรรมด้านการเรียนมีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการบริหารวิชาการของผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย อาจารย์ผู้สอนในฐานะที่เป็นผู้ที่มีความใกล้ชิดและเป็นผู้ที่ให้การศึกษากับนักศึกษาโดยตรง ควรดูแลเอาใจใส่ให้นักศึกษามีความสนใจ ตั้งใจเรียน มีความกระตือรือร้น สอนให้นักศึกษารู้จักวางแผนในการเรียน คิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาได้ และให้ความสำคัญกับพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาตลอดเวลา

2.5 จากข้อค้นพบว่า พฤติกรรมด้านสังคมกับกลุ่มเพื่อน ส่งผลต่อประสิทธิผลการบริหารวิชาการของผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย ผู้บริหารควรจัดบรรยากาศสภาพแวดล้อมในสถานศึกษาเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ อาจารย์ผู้สอนควรจัดบรรยากาศการเรียนการสอนโดยให้นักศึกษามีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนภายในห้องเรียน ภายในมหาวิทยาลัย การจัดกิจกรรมส่งเสริมการทำงานเป็นทีมของกลุ่มนักศึกษาจะช่วยส่งเสริมให้นักศึกษาเกิดการพัฒนาทางด้านสติปัญญา และยังช่วยพัฒนานักศึกษาทางด้านสังคมกับกลุ่มเพื่อนด้วย

2.6 จากข้อค้นพบว่า ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ส่งผลต่อประสิทธิผลการบริหารวิชาการของ

ผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย ผู้บริหารมหาวิทยาลัยควรให้ความสำคัญต่อระบบดูแลช่วยเหลืออย่างต่อเนื่องและพัฒนาให้ยั่งยืน อาจารย์ที่ปรึกษาควรประสานความร่วมมือกับผู้ปกครองนักศึกษาให้เอาใจใส่ติดตามผลการเรียน ให้ความรักความอบอุ่น และให้กำลังใจแก่นักศึกษา ซึ่งจะทำให้นักศึกษามีผลการเรียนสูงขึ้น

2.7 จากข้อค้นพบว่า ความเป็นผู้นำทางวิชาการ ส่งผลต่อค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของพฤติกรรม การสอนที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการบริหารวิชาการ ของผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย กระทรวงศึกษาธิการควรร่วมมือกับสำนักงาน การอุดมศึกษา ส่งเสริมและพัฒนาความรู้ ประสบการณ์ และวิสัยทัศน์ เพื่อให้ผู้บริหารสถานศึกษาเป็นผู้นำ

บรรณานุกรม

- นงลักษณ์ วิรัชชัย. (2542). *โมเดลลิสเรล: สถิติวิเคราะห์สำหรับการวิจัย* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่ง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นริศ สวัสดิ์ (2550). *การวิเคราะห์พุทธะดับของตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษา*. วิทยานิพนธ์ ดุษฎีบัณฑิต มหาวิทยาลัยบูรพา.
- พิมพ์อร สดเอี่ยม. (2547). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการบริหารวิชาการของสาขาวิชาในระดับบัณฑิตศึกษา ของสถาบันราชภัฏ*. วิทยานิพนธ์การศึกษา ดุษฎีบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ภาวิธ ทองโรจน์ (2550). *สมมติฐานอันอุดมศึกษากับการพัฒนาอุดมศึกษา*. สืบค้นเมื่อ 12 กรกฎาคม 2557, จาก <http://heaven.dusit.ac.th/Course1/standard/No.3>
- รุจิรี ภูสาระ และจันทราณี สงวนนาม. (2545). *การบริหารหลักสูตรในสถานศึกษา*. กรุงเทพฯ: พอยท์ จำกัด.
- สำเร็จ บุญเรืองรัตน์. (2540). *การวิเคราะห์ข้อมูลพุทธะดับของ Path Model*. *วารสารวัดผลการศึกษา*, 16(48), 57-73.
- Cronbach, L. J. (1990). *Essentials of psychological testing* (5th ed.). New York: Harper Collins.

Translated Thai References

- Boonraengrut, S. (1998). Multilevel Analysis of Path Model. *Journal of Educational Measurement*, 16(48), 57-73. [in Thai]
- Poosara, R. & Sa-nguannam, J. (2002). *The curriculum in schools*. Bangkok: Point Limited. [in Thai]
- Savasdee, N. (2007). *Multilevel Analysis of the variables that influence the effectiveness of schools*. Ph.D. thesis, Burapa University. [in Thai]

ทางวิชาการผู้นำ ขับเคลื่อนการปฏิรูปการเรียนรู้ให้เกิด ความสำเร็จต่อไป

2.8 จากข้อค้นพบว่า ประสบการณ์ทางการบริหาร มีอิทธิพลทางลบต่อค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของ พฤติกรรมการสอนที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการบริหาร วิชาการของผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย สำนักงานการอุดมศึกษาควรมีการพัฒนาผู้บริหารในเรื่อง พัฒนาความเป็นประชาธิปไตยในมหาวิทยาลัยราชภัฏ และการบริหารจัดการมหาวิทยาลัยโดยยึดหลักการ บริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี เพื่อปรับเปลี่ยนทัศนคติ และคุณลักษณะของผู้บริหารสถานศึกษาให้มีความเป็น ประชาธิปไตย เปิดโอกาสให้อาจารย์และบุคลากรมี ส่วนร่วมในการพัฒนาการศึกษา

- Sod-aium, P. (2004). *Factors influencing the effectiveness of management's academic majors*. Ph.D. thesis studies, Srinakharinwirot University. [in Thai]
- Thongrot, P. (2007). *The development of higher education institutions*. Retrieved July 12, 2014, from <http://heaven.dusit.ac.th/Course1/standard/No.3> [in Thai]
- Viratchai, N. (1999). *Model LISREL: statistical analysis for research* (5th ed.). Bangkok: Chulalongkorn University. [in Thai]

Name and Surname: Poompipat Rukponmongkol

Highest Education: Doctor of Philosophy (Educational Administration)
Ph.D, Burapa University

University or Agency: Kamphaengphet Rajabhat University

Field of Expertise: Educational Administration

Address: Kamphaengphet Rajabhat University, Muang City,
Kamphaeng Phet 62000